

υπάρχουσι μυστήρια τῆς ψυχῆς, ἄτινα διατελοῦσιν εἰς ἡμᾶς ἀνεξιχνίαστα, καὶ τὰ ὁποῖα ἡ ζωὴ δύναται νὰ τροποποιήσῃ, οὐχὶ αἰ ἐπιπλήξεις καὶ αἰ τιμωρίας. Καὶ ὁποῖα ἀνοησία! Τὸ παιδίον ἐκλεψεν ἐν βιβλίον. Ὁλόκληρος μακρὰ καὶ περίπλοκος ὁδὸς κρίσεων, ἰδεῶν καὶ κακῶν συλλογισμῶν, ἔφερον αὐτὸ εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ν' ἀφαιρέσῃ τὸ βιβλίον. Δὲν ἤξεύρει διατί, τὸ ἔκρυσεν ἐντὸς τοῦ κιβωτίου αὐτοῦ. Καὶ ἐγὼ τῷ κολλῶ μίαν ἐπιγραφὴν μετὰ τῆς λέξεως κ λ έ π τ η ς, ἥτις ἔχει ὅλως διάφορον σημασίαν! Τί καλὸν θέλει προέλθει; Θὰ τιμωρηθῇ διὰ τῆς ἐντροπῆς, θὰ εἴπωσι... Νὰ τὸν τιμωρήσωμεν διὰ τῆς ἐντροπῆς πρὸς τί τάχα; Ἡξεύρουμεν, ὅτι ἡ ἐντροπὴ καταστρέφει τὰς πρὸς τὴν κλοπὴν ὁρμὰς; Ἀλλ' ὥσως ὑποκρίνεται. Ἴσως δὲν εἶνε ἐντροπὴ ὅ,τι ἐκφράζει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Ἡξεύρω μάλιστα θετικῶς, ὅτι δὲν ἦτο ἐντροπὴ, ἀλλὰ κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἴσως εἶχε κοιμηθῇ διὰ πικρῶς εἰς τὴν ψυχὴν του, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε ποσῶς νὰ ἐξεγειρωμεν!

Εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἀποκαλεῖται πρακτικὸς, εἰς τὸν κόσμον τῶν Παλμερστώνων καὶ τῶν Κάνιν, εἰς τὸν κόσμον ὅστις ὑποτίθεται ὡς λογικὸς, πόσοι ἄνθρωποι, τιμωρημένοι οἱ ἴδιοι, ἀντιποιοῦνται τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον τοῦ τιμωρεῖν. Ὁ ἡμέτερος παιδικὸς κόσμος, ὁ κόσμος τῶν ἀπλῶν καὶ ἐλευθέρων ὄντων, ὀφείλει νὰ δικαιοῦνται καθαρῶς ἀπὸ τοῦ ψεύδους, ἀπὸ τῆς ἐγκληματικῆς ταύτης πεποιθήσεως ἐπὶ τὴν νημιότητα τῆς τιμωρίας, ἐξ ἧς θὰ προέκυπτε ἡ συνέπεια, ὅτι ἡ ἐκδίκησις εἶνε δικαία, ἅμα ὡς ἀποκαλέσωμεν αὐτὴν τιμωρίαν...

(ἀκολουθεῖ)

Η 14 ΜΑΪΟΥ

(Συνέχεια)

Μήπως οἱ συνάδελφοί μου δὲν θὰ παρετήρουν τί συνέβαινεν ἐντὸς ἐμοῦ;... Ὅχι, τὸ βλέπουν, τὸ ἐννοοῦσι, μὲ οἰκτεροῦν καὶ ἀποδίδουσι τὰ πάντα εἰς τὰ θανάσιμα προκισθηματὰ μου. Καὶ ὅμως, ἂν σωθῶ εἰς τὴν μάχην, πρῶτος θὰ μ' ἐμπαιξῶσι...

Καὶ τότε, προσεπάθουν νὰ λάβω θάρρος, νὰ φαίνομαι ἀδιάφορος καὶ εὐχαρῖς. Ἐπὶ τέλου, ἡ φιλοτιμία μου ἐθριαμβεῦσε. Κατῶρ' ὡσα ν' ἀποκρύψω ἐν τῷ μυθῷ τῆς ψυχῆς μου τὰς κατατρογούσας με ἀνησυχίας.

Κατὰ τὰς δύο μετέθην νὰ ἰδῶ τοὺς ἵππους μου. Παρατήρησας με ὁ Ναούμ, ἠγέρθη ἐκ τῆς δέσμης τοῦ χόρτου, ἐφ' ἧς ἐκάθητο.

— Διατί δὲν κοιμᾶται, Σερέδα;

— Ἀρχετὰ ἐκαμῆθην, κύριε ἀξιωματικέ, προτέχω τὰ ἄλογα. Χάριτι θεῖα, καλὰ πηγαίνουν. Καὶ σεις, κύριε ἀξιωματικέ, ἐσηκωθήκατε κι' ἔλα;

— Δὲν ἐκοιμήθην ἀκόμη.

— Θὰ εἶσθε κουρασμένοι ὅμως αὔριον... Νὰ κοιμηθῆτε ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὸ χόρτον, θὰ ἀπλώσω τὸν μαῖδύαν μου...

Ἡ περιποίησις αὐτῆ τοῦ Ναοῦμ μὲ ἐβάρη ὑποπτος. Μὴπως ἐνόησε τί συμβαίνει ἐντὸς μου; Ἐκύτταξα τὸ πρόσωπόν του, φωτιζόμενον ἐλόκληρον ὑπὸ τῆς ἐσλήνης καὶ ἀνεξήτητα ὁμοίας τῶν ἰδικῶν μου ἐντυπώσεως...

— Ὄταν λυπημένος φαίνεσαι, Ναούμ, τῷ εἶπον εἰς τὴν χυδαίαν ῥωσικὴν.

— Ἐγὼ, εἶπε, μπᾶ, καθόλου, κύριε ἀξιωματικέ... τὰ ἄλογα εἶναι καλὰ, ὅλα τὸ ἴδιο, καὶ ἐκοιμήθηκα καλὰ. Διατί νὰ εἶμαι λυπημένος;

— Καὶ ἡ βοήμη;

— Ἄ! ἄς πάη εἰς τὸ διάβολο, ἢ διαβόλισσα! Δὲν εἴμπερεὶ κἀνεὶς ν' ἀλλάξῃ τὴν τύχην του. Ἄς γίνη ὅ,τι θέλει ὁ Θεός, οὔτε τὸ ἐσυλλογιζόμην.

Καὶ πράγματι, τὸ πρότωπόν του ἐνέφαινε ἐντελὴ ἡσυχίαν. Διατί νὰ μὴ ἦμαι ὡς αὐτός; Ἡ αὐτὴ τύχη μᾶς προηγγέθη. Κατ' ἀρχὰς ἐτελέχθη καὶ αὐτός, ἀλλὰ τώρα εἶναι ἡσυχος, ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι συγκεκινημένος... Ἐμολογῶ, ὅτι τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἦμην δυσηρεστημένος κατ' ἐμαυτοῦ, ἠθανόμην ὡς τύφεις συνειδότης. Διατί αὐτὴ ἡ ἀντίθεσις με ἀξὺ τοῦ Ναοῦμ καὶ ἐμοῦ, μετὰ τῆς δεισιδαίμονος ἀδυναμίας μου καὶ τῆς χριστιανικῆς ὑποταγῆς τῆς ἀπλῆς ἐκείνης καρδίας; «Τὰ νεῦρα, διαλογιζόμην. Αὐτὰ μοῦ συμβαίνουν διότι ἵππευσα παρὰ ποῦ ἐσχάτως... Αἱ καταναγκαστικαὶ πορεῖαι, ἡ ἔλλειψις ὕπνου... Ὁ Σερέδας ἔχει δικαίον, πρέπει νὰ κοιμηθῶ διὰ τὰ ἦμα ἰσχυρότερος αὔριον». Καὶ καλυφθεὶς διὰ τοῦ μαῖδύου μου, ἐξηπλώθην ἐπὶ τῶν δεματίων τοῦ χόρτου, ἄτινα μοὶ ἤτοίμασεν ὁ Σερέδας καὶ μετ' ὀλίγον ἐκοιμήθην, εὐτυχῶς.

Δύο ὄραι ὕπνου ἠσύχασαν τὰ ἠρεθισμένα νεῦρά μου. Ἐπιον ποτήριον τείου καὶ ἤτοιάθη ἐἰς νέους κόπους. Ὁ ἦλιος ἐφαίνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἠθανόμην τὰς παρεΐας μου δροσιζόμενος ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς ἀβρας. Αἱ νυκτερινὰ ἀγωνία ἐξέλιπον, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τῇ προσδοκωμένῃ μάχῃ. «Ἄς γίνη ὅ,τι ὁ Θεὸς θελήσῃ» οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Σερέδα ἐπανήρχοντο πάντοτε εἰς τὴν κοῦν μου. Διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δὲν ἦτο ἡ ἀρίστη φιλοσοφία; Τοιοῦτοτρόπως ἤρξατο δι' ἐμὲ ἡ πρωὶ τῆς 14 Μαΐου.

Ἡ ἡμέτερα ἐμπροσθοφυλακὴ ἀνεχώρησε πρὸς τὴν Ὀστρόλεγκαν. Ἐπίκουρα νὰ φθάσῃ τέλος τὸν ἐχθρὸν ἐντεῦθεν τοῦ Βούγ. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἐπαναστάσεως, οἱ Πολωνοὶ δὲν ἐπαύσαντο, ἐν ταῖς ἐφημερίσιν αὐτῶν καὶ ἐν ταῖς τῆς ἀλλοδαπῆς, νὰ ἐπαίρυνται ἐπὶ τῇ ὑπεροχῇ τῶν ἀφ' ἡμῶν. Ἐνωεῖται, ὅτι οἱ ἀναγινώσκοντες τὰς καυρησιολογίας ταύτας ἀξιωματικοὶ, δικαιοῦντο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ν' ἀποδείξωσιν, ὅτι ὁ ῥωσικὸς στρατὸς ἀπέμεινεν οἷος ἦτο κατὰ τὸ 1812, κατὰ τὸ 1813 καὶ κατὰ τὸ 1829. Διατί νὰ ἤλλαξε;

Κατὰ τὴν δεκάτην πρωϊνὴν ὥραν, ἡ πολωνικὴ ὀπισθοφυλακὴ ἄσθενῆ μόνον ἀντίστασιν ἀντέτακτεν ἡμῖν πλέον. Ὁ κόμης Θῶλ, ἀπὸ τοῦ μέρους ἐν ᾧ εὐρίσκετο, παρηκολούθει τὰς κινήσεις τῶν στρατευμάτων μας, προχωρούντων πάντοτε κατὰ τῆς Ὀστρόλεγκας. Τὴν ἐνδεκάτην ἀφίκετο ὁ στρατηγὸς Βιστρώμ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν.

— Ἄ! ἦλθες, κόμη, εἶπε τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα ἄνωθεν τοῦ ἵππου του. Διατάχθη παρὰ τοῦ στρατάρχου νὰ κατελάβω τὴν πόλιν καὶ τὰς γεφύρας. Ἦλθεν νὰ ἰδῶ ἐντεῦθεν, πόσον ὑπερήσοι τῆς θέσεως καὶ τί πρέπει νὰ πράξω.

— Ἡ πῆσις εἶνε ἰδικὴ μας σχεδόν, ἀπεκρίθη ὁ κόμης. Πρέπει νὰ συμπληρώσῃ τὰ ἐπιλοιπα.

Στραφεὶς δὲ πρὸς ἐμέ.

Ἐπὶ λογαγὲ Πρασιῶφ, ὕψας πρὸς τὴν πόλιν, εὐρὲ τὸν στρατηγὸν Ναβοκῶφ καὶ εἶπέ τω...

— Ὅχι, δέικοσεν ὁ Βιστρώφ, αὐτὸ θὰ τὸ κάμω μόνος μου, καίτοι λυποῦμαι ὅτι ἀφαιρῶ ἀπὸ νέου ἀξιωματικῶν τοσαύτην κολακευτικὴν ἐντολήν...

— Θὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἰδικὴν του, ἀπεκρίθη ὁ κόμης μειδιῶν. Εἶτα ἀπαιτηνόμενος πρὸς ἐμέ: — Λάβε παράυτα πέντε οὐσσάρους, συνάντησον τὸν διαβαίνοντα τὸν ποταμὸν στρατὸν, καὶ μείνον ἐκεῖ μέχρι τέλους. Ἐπειτα νὰ μοὶ στείλῃς ἕνα ἄνδρα με εἰδήσεις; θὰ μ' εὐρῇ πλησίον τοῦ πυροβολικοῦ Μ' ἐνόησες;

— Μάλιστα, ἐσχόωτατε.

— Καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ καλὴν ἀντάμωσιν!

Ἰπεύσας ἔσπευσα πρὸς τοὺς οὐσσάρους. Ἀδύνατον νὰ μὴ ἐνόησω, πόσον ὁ κόμης ἐδεικνυτο ἀγαθὸς πρὸς ἐμέ, καὶ ὅποιον ἐμπιστοσύνην μοὶ δεῖκνυσε, δίδω μοι ἐντολήν ἀνταξίαν ἀξιωματικῶν ἐπιτελείου. Ἐπρεπε νὰ δικαιώσω ἀντὶ πάσης θυσίας τὴν ἐμπιστοσύνην ταύτην, καὶ ἂν ἔτι ὄρωρα νὰ μὴ πολεμήσω εἰς τὰς πρώτας τάξεις, διότι τοῦτο ἤξιζε περισσέτερον παρὰ νὰ μείνω παθητικὸς ἀναμάρτητος...

φια, έκραύγασε και οι θύλακοί του άπηστραπτον, άρκετάς θόρυβο ύπεφέραμεν, άκολουθείτε με!» Και πηδήσας επί του σωρού του χώματος, παρόσυρε μεθ' έαυτού άπαντες τους επίλεκτους, μετά βραχείαν δέ μάχην ό έχθρος, καταληφθείς υπό πανικού, έτράπη εις φυγήν.

Μεγίστη θραύσις εγένετο. Άπαντες οι φειγάδες, ουδέ ποσέφθασαν, έφρονεύθησαν οι επίλεκτοι, συναντησαντες κανονοστάσιόν τι κατά την καταδίωξίν των, έλαβον δύω πυροβόλα. Οι Πολωνοί έπωφελήθησαν τής στιγμής ταύτης, ίνα καταλείπωσι την θέσιν, και οι ήμέτεροι ύπεχώρησαν έν τάξει επί του σωρού.

Μόλις άφίκοντο και προσεβλήθησαν αύθις, την φοράν ταύτην όλιως υπό των τετρακισχιλίων νέων άνδρών εύς διψήκει ό Λάντσεμαν. Άλλ' οι ήμέτεροι στρατιώται είχον έξκρηθή μετά την έπιτυχίαν εκείνην, ήσθάνθησαν την ισχύν των, έκτός δέ τούτου, ό στρατηγός Βεργ άφίκετο μετά του τρίτου και τετάρτου συντάγματος των καρραβινοφόρων ή έφοδος άπεκρούσθη, βηθούμενοι και υπό των πυροβόλων του κόμητος Θώλ, όστις, από του έτέρου μέρους του ποταμού, έβόηζε ήμάς. Είχε φέρη τά τριάκοντα πυροβόλα, άτινα έν ό προσφύλαττον τό άριστέρον πλευρόν μας όπισθεν τής όδου, έποίησαν θραύσιν ταύτοχρόνως εις τους Πολωνούς, όστινες προσεπάθουν να επανέλθωσιν επί του σωρού. Η έφοδος του Λίτσεμαν, πλειστάκις επαναληφθήσα, ουδέν αποτέλεσμα άπέφερεν. Οι αίχμηάωτοι άξιωματικοί εγνωστοποίησαν ήμάς, ότι ό άρχιστάτηγος Σηρζενέτσκη όλοτελώς τά έχασε μετά την ήττην εκείνην, και καλπάζων εις τάς γραμμάς των στρατιωτών του, έκραύγασε πάση δυνάμει : «Μελογοβέτσκη, εμπρός! Έμπρός, Ριβίνσκη!...» Πράγματι δέ, όπισθεν του σωρού του χώματος ήμών διεκρίναμεν στρατηγόν τινά τρέχοντα από ρυττήρος τάς έχθρικός γραμμάς, χειρονομούντα και κραυγάζοντα... Άνωφελείς φωναί! Ημεθα νικηταί.

Είχον βραδύνην επί τής όδου, και σ'όδαις των ουσάρων μου, ουδ' αύτός ό Ναούμ Ζερέδας, είχεν επανέλθη πρós έμέ. Έπεινω ώς λύκος. Άπό του πρωϊνού ποτηρίου του τέιου ουδέν άλλο άπολύτως έλαβον. Πώς να άρνηθώ την πρόσκλησιν του Μαρτινώφ, μεθ' ου εύρισκόμεν καθ' άπασαν την μάχην, και όστις με προσεκάλει να συμμερισθώ μετά των άξιωματικών του συντάγματός του τόν κάλαθον των ζωστροπιών ός τώ εκόμισαν;

Η άπροσδόκητος άφίξις του στρατάρχου εβράδυνε τή έπιθυμηθην γεύμα. Κατά την αναχώρησιν αύτου, ήρξάμεθα να τρώωμεν, διηγούμενοι τάς έντυπώσεις μας με την ζωρότητα εκείνην, ήτις έπεται τής μάχης άφ' ής έξέρχεται τις σώς και άβ' αδής, και έτι μάλλον νικητής. Μετ' ου πολύ όμως κατελήφθη υπό μενίστου καράτου την συνεχή εκείνην θωδεκάωρον τών νεύρων συντονισήν ήρχιζα να αισθώμαι ένύσταζον καθ' ύπερβολήν και άπεχωρίσθη του Μαρτινώφ, όστις, καίτοι πληγωμένος, διετήρησε την συνήθη γαλήνην του. Είς των ουσάρων μου είχεν επανέλθη, χωρίς δέ ν' άναμείνω τους άλλους, διηυθύνθη μετ' αύτου πρós την αντίθιτον όχθην, όπου ήδυνήθη να φθάσω τότε μόνον, ότε οι επίλεκτοι και τό δεύτερον τάγμα διήλθον. Η σελήνη άνέτειλε και εφώτισε τά ήσυχά του ποταμού νάματα, τάς άμμόδεις έχθρας του και την άτυχή πόλιν, ήν ή πυρκαϊά κατέστρεφεν. Ίδου τό μέρος ένθα έπεσε τό όβούσιον όπερ —δέν ύμφέβαλλον τότε— θα ήτο όλέθρον εις την Σερέδαν και εις έμέ. Ίδου τό πτώμα του ίππου... Αίφνης, εις τινά βημάτων άπόστασιν, ένόμισα ότι ήκεισα στεναγμόν σπικματώ τόν ίππον μου. άκούω... «Ωχ! μητέρα μου!... ω! πόσον διψώ!» έστέναζεν άσθενής φωνή. Πραϊσθημά τι πείζει την καρδίαν μου.

Άφιππεύω, παρατηρώ άνθρωπόν τινά έξηπλωμένον ουχί μακράν του νεκρού ίππου, και αναγνωρίζω τόν Σερέδαν, πλέοντα έντός λίμνης αίματος, με ήρωατριακίμενον τόν δεξιό βραχίονα και ώρόρατον. Τρέχω πρós τόν ποταμόν και πληρώσας ύδατος τόν πλόν μου, έπλυνα διά αύτου τό πρόσωπον του πληγωμένου, κατορθώσαντος να πιή όλίγον. Άνοίγει τους όφθαλμούς!

— Ά! σεΐς είσθε, κύριε άξιωματικέ... σεΐς είσθε, εύχαριστώ!

— Θά σε μεταφέρωμεν εις τό φερητέον νοσοκομείον. Θά-

ρος, Σερέδα!... Έ! ούσσάρε, τρέξον γρήγορα και φέρε φορείν.

— Είν' άνωφελές!... είναι πολύ άργά! Δέν είμπορώ...

Άλλά κύριε άξιωματικέ, θα σε παρακαλέσω κάτι τι! Είς την ταινίαν του σταυρού μου κρέμαται μικρός σάκκος...

Έχει τρία νομίσματα... Στείλατέ τα εις την μητέρα μου... Ο λογικός είξεύρει... Διότι είμθεα από τό ίδιον χασίον.

Έξεκόμωσα την στολήν του και εξαγαών κάτωθεν του περιλαίμιου του ύποκαμίσου του την ταινίαν ήτις έφερε τόν σταυρόν του, αφήρεσε τό σακκίδιον, έν ό ό ούσσάρος έδραμεν ίνα καλέση βοήθειαν.

— Πότε έπληρώθης Σερέδα;

— Ηρχόμην εις σάς, κύριε άξιωματικέ, όταν ήκεισα ένα κρόταν. Έν όβούσιον πίπτει, έκρήγνυται και με ρίπτει γάμω, έμέ και τό άλογόν μου...

— Θα περάση, παιδί μου! Θάσρος! Με την βοήθειαν του Θεού θα ιατρευθής!

(άκολουθεϊ)

ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Διήγημα Ίδαν Τουργενιέφ)

(Συνέχεια)

XVI

Έπί πέντε ή έξ ήμέρας σχεδόν δέν είδον την Ζιναΐδα έλεγεν, ότι ήτο άσθενής, έν τούτοις, εις τόν οικίσκον τής πριγκιπέσσης μετέβαινον οι συνήθεις επισκέπται, έκτός του Μαϊδάνωφ, όστις πεσιπσών εις δυσθυμίαν, έμελαγχόλει, διότι δέν είχε τι να θαυμάζη. Ο Μπελοβίζερωφ εκάθητο εις την ίδιον γωνίαν πάντοτε, με καταβιβασιμένην την κεφαλήν, και αιώνίως έρυθρός εξ όργής, επί δέ του προσώπου του κόμητος Μκλιέφσκη, επεφαινετο τό αιώνιον πονηρόν μειδίσμα, όπερ με έξηρέθεισε κατ' αύτου. Ο κόμητος είχε περιπέσει εις την δυσμένειαν τής Ζιναΐδος, διά ήρχετο εις την γραιάν πριγκιπέσσαν, επί τής ομάτης ου κυβερνήτου του νομού. Έκτός όμως τούτου, ή μετάβασις του εις την έξοχήν του ύπενθύμιζε παλαιάν τινά ιστορίαν, έπισυμβάσαν πρδ καιρού μετά τινος άξιωματικού του ρωσολικού ή ιστορία δέ αύτη δέν τώ ήτο πσώς ευχάριστος. Ο Λουσιν μετέβαινε δις τής ήμέρας, και έμενεν επ' όλίγον. Εγώ ήρχισα να τόν φοβούμαι περισσότερο από τους άλλους, κατόπιν τής αποκαλύψεως ήν μοι έκαμεν, και έν τούτοις, ήσθάνομην πρós αύτον ειλικρινή συμπάθειαν. Ημέραν τινά ό Λουσιν μετέβη μαζί μου εις περίπατον εις τόν κήπον του Πανσιλύπου, έπέρασε δέ πρds έμέ μετά μεγάλης λεπτότητας, μοι έδεικνυε και μοι έλεγε τά όνόματα διαφόρων φυτών και άνθων, και αίφνης, άνευ λόγου, άνακραυγάσας εκτύπησε τό μέτωπόν του : και εγώ ό άθλιος, είπεν, ένόμιζα, ότι είναι κοκέτα! Βεβαίως πρέπει να θυσιάσω τόν άυτόν μου π.δς γάριν των.

— Τί θέλετε να είπητε με αυτό; τώ είπον.

— Είς σάς δέν θέλω να είπω τίποτε, διακεκομμένως είπεν ό Λουσιν.

Η Ζιναΐδα με άπέφυγεν έκτοτε, τούτο δέ τό παρετήρουν κάλλιστα, διότι αύτη δέν ήδύνατο να προσποιηθής. Άκουσίως έπέρατο πρds με μετά ψυχρότητας... Άκουσίως άρα γε; τούτο μοι έπρόξενει θλίψιν, και με έτάρασεν! Άλλά δέν ήδύναμην ουδέν να πράξω, και προσεπάθουν να μη φαίνωμαι εις τά όματά της; μόλις δέ μακρόθεν παρεφύλαττον και την έβλεπον. Η Ζιναΐδα πρδ τινος είχε καταντήσει άγνωρίστως τό πρόσωπόν της ήτο όλως διάφορον, δηλ είχε γίνει διαφορετική. Ίδίως έντύπωσιν μοι έκαμεν ή μετάπτωσις αύτης, ότε την είδον χλιαράν τινά έσπέραν. Έκαθήμην επί μικρού καθίσματος; κάτωθεν άκακίας τινος του κήπου. Ηρε-